Anita Gayn

SÜTILÁNY

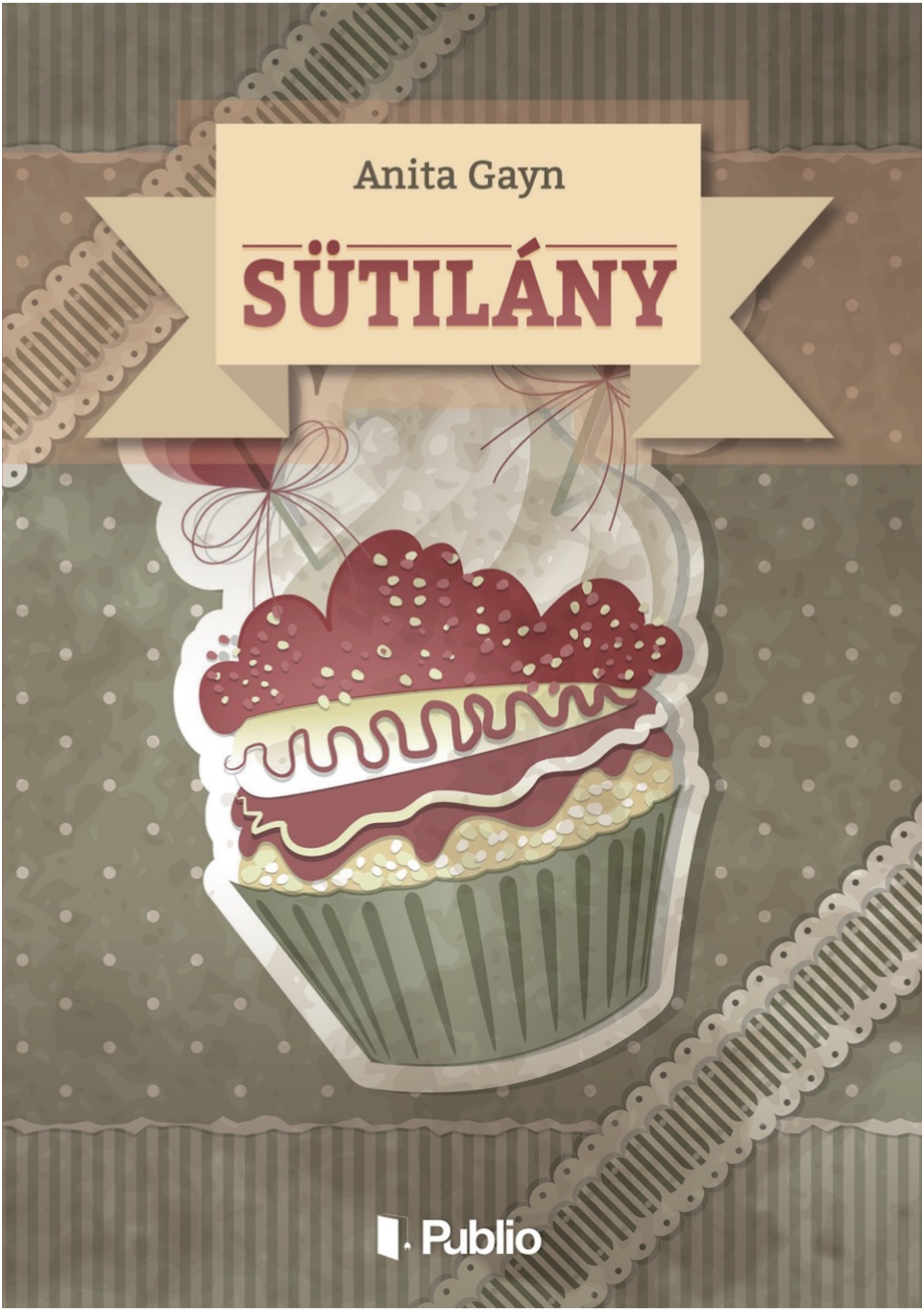

Publio

Sütilány

Anita Gayn

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Prológus

A lány, akit bámultam, gyönyörű volt. Mézszínű haja álomszép loknikba kunkorodott az arca körül, a bőre makulátlanul tiszta és elefántcsontszínű volt, a nyaka kecses hattyúnyak. Csillámok táncoltak a természetesnek tűnő, mégis természetellenesen rózsaszín ajkain, a fogai vakítóan fehérlettek, az orra fitosan ült az arca közepén. De a szemei voltak a legszebbek. A szempillái tökéletesen feketéllet tek és elbűvölően íveltek direkt olyanra tervezve, hogy kiemeljék azt a zöldeskék, csillogó szempárt, ami a mosollyal együtt egyetlen dolgot sugallt:

Gyönyörű vagyok, szavazz rám!

– Nos, drága Süti, izgulsz? – szólalt meg mellettem a *Pretty 12* című valóságshow műsorvezetője, Jeremy Goodman, arra kényszerítve engem, hogy levegyem a szemem a saját arcom retusált óriásplakátjáról, ami a velem szemben lévő kamera felett lógott. – A szavazás lezárult, már csak néhány pillanat, és megtudhatjuk, melyikőtök lesz a *Pretty 12* idei győztese, aki megnyeri az exkluzív los angelesi luxuslakást, aki egy csodálatos sportkocsi birtokosa lesz, és gazdája az *egymillió dolláros* álomnyereménynek. Megkérdezem még egyszer, Süti. Izgulsz?

– Nem! – mosolyogtam a kettes kamerába. Annyi alapozó volt a bőrömön, hogy szinte nem is éreztem a mosolyt. – Lehet, hogy négy hónap után neked ez még mindig meglepetés, Jerry, de én kezdettől fogva tudtam, hogy győzni fogok. Miért izgulnék? – Játékosan vállon ütöttem.

– Ha-ha-ha – nevetett mesterkélten, mégis hihetően a mikrofonba.

Fél szemmel most a kivetítőt figyeltem, aminek a képernyőjén ott álltam, élőben, ugyanazzal a *szavazz rám!* arckifejezéssel, csak épp mesteri kontyba tűzött frizurával, egy olyan mélyen kivágott, flitteres, mélybordó ruhában, ami miatt anya ki fog nyírni, amint a szeme elé kerülök. De nem bántam, alig vártam, hogy vége legyen az egésznek.

– És te, Maggie? Te mit gondolsz, melyikőtök fog nyerni?

Tudatos lesajnáló pillantást vetettem Maggie-re. Huszonkét éves volt, szilikon mellű, az ajkát kollagénnel töltette fel, az orrából lecsíptek egy darabot, és nem voltam biztos benne, de gyanítottam, hogy leszívatott egy kis hájat a hátsójáról. Hozzám hasonlóan őt is profin sminkelték ki, és bár mindkettőnknek elegáns kontyban volt a frizurája, neki, ellentétben velem platinaszőke tincsei voltak, amik az óriásplakátján szexisen az arcába hullottak.

– Kétség kívül én fogok nyerni! – felelte Maggie szikrázó mosollyal. Hasonlóan flitteres ruhát viselt, mint én, csakhogy az övé ezüstszínű volt. – Én voltam a legcsinosabb a házban, természetes, hogy én nyerek!

Felnevettem, nem szívből ugyan, de így is tökéletesnek hatottam. Maggie a természetes szót használta önmagára, csakhogy nem volt az. A verseny során egyedül én maradtam, akin semmilyen szépészeti műtétet nem végeztek el. Igaz, nem ez volt a játék célja, de magam választottam ezt az utat, és sikeresen végigmentem rajta. Én voltam a természetes szépség, nem pedig ő. És ennek tökéletesen tudatában voltam.

– Úgy látom, egyikőtök sem szenved önbizalomhiányban – nevetett Jeremy. – Hamarosan megtudjuk az eredményt, de előtte csatlakozzunk a lelkes közönséghez. Készen álltok?

– Készen állunk, Jerry! – visszhangoztuk Maggie-vel a megbeszéltek szerint, és mindketten mosolyogtunk, ahogy a sűrű füst előszivárgott, belepve mindhármunkat.

Tudtam, hogy ugyanez a füst most ellepi a közönség által bekerített színpadot is, nekünk csak annyi volt a dolgunk, hogy gyorsan átsiessünk, mire eloszlik. Önmagam is megleptem, mennyire ügyesen mozgok a tizenöt centis sarokkal rendelkező, hegyes orrú cipőmben. Az egyik sminkes lány, még gyorsan tett egy kis plusz réteg púdert az orrom környékére, szívószállal kortyoltam egy kevés ásványvizet, és már löktek is tovább a másik színpadra.

Nem sokat láttam, de hallottam a közönség zúgását, a *Pretty 12* idegesítő főcímdalát, és Jeremy felvett hangját, ahogy újra elsorolja a nyereményeket, majd közli, hogy a szavazás lezárult – amit egyébként hallottam már minimum hatszor.

– Hölgyeim és uraim! – ordította Jerry most élőben. – A *Pretty 12* második szériájának döntősei, Maggie és Süti!

Hogy utálom ez a nevet! – gondoltam, majd ahogy a füst tünedezni kezdett, és felsejlett mellettem Maggie pózoló alakja, a számhoz emeltem a kezem, és vártam.

Maggie vékony derekára tette a bal kezét, a jobbal integetett, és közben mosolygott teljes erőbedobással. Én nem. Megvártam, amíg teljesen elül a füst, aztán elmosolyodtam, látványosan csókot hintettem a kezemre, és a közönség felé fújtam.

A kitörő őrjöngésük a frászt hozta rám. Rendületlenül kerestem apát és anyát a tömegben, de egyedül Prince-t láttam, ahogy a kiesett játékosok mellől, lelkesen vigyorogva integet nekem.

– Eljött a pillanat! – zengte Jeremy rejtelmesen, hatáskeltő, hosszú szüneteket hagyva a mondatok között. – Amikor megtudhatjuk…

Az összes kivetítőn Maggie és az én arcom látszott. Hevesen dobogott a szívem, de nem azért, mert izgultam. A szüleimet pillantottam meg a négy testvéremmel együtt, ahogy ott ülnek a Maggie felőli oldal első sorában. Éreztem, ahogy szúrnak a szemeim, hiszen már négy hónapja nem láttam őket, kivéve egy üdvözlő felvételen, amit az egyik fordulóban nyertem.

–… hogy ki lesz az idei *Pretty 12* show egyetlen…

Csak addig kellett kitartanom a könnyekkel küzdött csatában, amíg ki nem mondják, hogy nyertem, utána sírhatok, már senki nem állíthat meg. Február volt, el sem hittem, hogy kihagytam a karácsonyt, ráadásul a kisöcsém, Gave negyedik szülinapját is.

–… győztese, aki megnyeri a…

Hihetetlen, hogy megint felsorolja. Már az egész világ tudja, mit fogok nyerni, nem? Legalábbis ez a fele, akik itt összegyűltek. A gyomrom görcsbe rándult, amikor Gavin az imádnivaló gyerekhangján kiabálni kezdett nekem, és mindkét kicsi kezével integetett. Visszaintettem, majd elfordultam, nehogy idő előtt kezdjek bőgni. Rögtön Prince-re tévedt a tekintetem. Rám vigyorgott azzal a szédítően édes mosolyával, és a *szeretlek* szót tátogta, miközben felmutatta az összefont ujjait, jelezve, hogy szorít nekem.

– Tehát a győztes, nem más, mint…

Pár pillanatig teljes némaság töltötte be a termet, egyedül Gave *Süti, Süti* sikongatásai jutottak el a fülembe, aztán Jeremy a füléhez érintette a kezét, hiszen éppen most árulták el neki a nyertes nevét.

Szélesen elvigyorodott, rám nézett – amiből már tudtam, hogy én vagyok az –, aztán Maggie-re – tuti, hogy ő is tudta –, és a mélyen zengő hangja hosszú másodpercek után végre betöltötte a stúdiót.

– Süti!

Minden kamera rám fókuszált, a gyönyörű arcomra, amin egy pillanatra meglepetés suhant át, majd levegő után kaptam, és örömtelien felsikoltottam, együtt a tömeggel, akik legtöbben az én nevem ordították. Tudtam, hogy végre vége, hogy nyertem, és most már nem kell ilyen érzéketlennek tettetnem magam. Felsóhajtottam, és hagytam, hogy az érzelmeim eluralkodjanak rajtam, könnyekkel töltve meg a szemeim, hogy négy hónap után szabadon sírhassak…

– Gratulálok, Süti! – ugrott a nyakamba ugyanolyan megjátszott boldogsággal Maggie, amilyet én is produkáltam.

Visszaöleltem, de észrevettem, hogy nem könnyezem. Mindenki ordított, sikongatott, Jeremy újra és újra elismételte, hogy én nyertem, fentről még csillogó konfetti- és szalageső is hullott, mégsem tudtam egyetlen könnyet sem kipréselni magamból.

Maggie végre elengedett, de rögtön megláttam Prince-t felém tartani. Színtiszta boldogság sugárzott róla, a szemeiben pedig láttam azt a szerelmes ragyogást, amit sosem akartam igazán, viszont nem ellenkezhettem. Átölelt, a meleg testéhez préselt, és heves csókban forrtunk össze.

Önkéntelenül is az jutott eszembe, hogy ne a szüleim előtt, de aztán felrémlett, hogy a *Pretty 12* keretein belül az egész világ szeme láttára csináltuk.

Mire észbe kaptam, Prince-t egyszerűen eltépték tőlem, és helyébe egy pocakos, ismerős illatú férfi – az édesapám – furakodott. Erősen átöleltem, és a mellkasába fúrtam az arcom. Megint csupán éreztem, hogy a könnyeknek jönniük kellene, de egyszerűen nem tudtam sírni. Anya is ott volt, egy csinos, sötétkék ruhában. Így közelebbről láttam, hogy fogyott egy kicsit az utóbbi négy hónap alatt. Aztán a bátyám, Louie ölelt át – csodálkoztam is, hiszen nem az az ölelős fajta –, majd a gyerekek, Gavin, June és April következtek. Én pedig nem sírtam, semmi könny, zéró szipogás.

Muszáj volt hamar véget vetni az ölelkezésnek, mert még egy másfél órás a finálé utáni beszélgetés állt előttem, és csak aztán lehettem szabad végre. Csengett a fülem a hangzavartól, és rosszul is éreztem magam, főleg a könnyeim megrendítő hiányától.

Mialatt bejátszották a klippemet, ami lépésről lépésre bemutatta, hogyan lettem a lepukkant, kövérkés lányból szexi istennő a műsor alatt, nekem megint hátra kellett mennem sminkigazításra, aztán már ki is küldtek arra a puha fotelre, aminek a párján Jerry ült, és színpadiasan csodálkozott, hogy lehetett azt a pattanásos arcbőrt ilyen tökéletes, angyali arcocskává alakítani. Elgondolkodtam rajta, hogy belerúgok, hiszen már úgyis győztem, csak nem veszik vissza a nyereményemet, de végül csak mosolyogtam és integettem, miközben a helyemre libbentem.

Minden kiesett játékostársam – néhányan kényszeredetten, a többiek őszintén mosolyogva – szemben foglalt helyet a félkör alakban elhelyezett, az enyémhez hasonló, mégsem ugyanolyan ülőalkalmatosságokon.

– Ülj csak le, kicsi pillangó! – kedélyeskedett Jeremy, miközben helyet foglaltam, keresztbe téve a lábaimat, úgy, hogy a combom szexin kivillanjon. Nem értettem, miért nem hagyom abba a színészkedést. Talán még fel sem fogtam igazán, hogy vége. – Mondd, hogy érzed magad most?

– Iszonyúan jól – kacsintottam rá. Elborzadtam a flörtölő hangomtól. Ezt be kell fejeznem mihamarabb!

– Ha-ha-ha – nevetett Jeremy. – Remélem, hogy nem bánod, ha felteszek néhány villámkérdést.

– Csak gyorsan, Jerry! Azt hiszem, egy csomó buli vár rám odakint. Sietnem kell! – Megszédültem ettől az idiótától, aki voltam. Azt akartam, hogy vége legyen. Hogy végre hazamehessek a saját ágyamba, és magamhoz öleljem a kedvenceimet.

– Akkor rövidek leszünk, ígérem! – harsogta Jeremy a mikrofonba. – Mi lesz az első dolog, amire költesz az *egymillió dollárból*? – Idegesítően hangsúlyozta az egymillió dollár részt, mint mindig.

Még szélesebben mosolyogtam, és ez most némileg szívből is jött, mert pontosan tudtam a választ, ami kivételesen nem olyan maszlag, mint az, hogy bulizni megyek.

– Veszek egy első osztályú repülőjegyet. Ugyanis hazamegyek!

1. fejezet (A Pretty 12 előtt)

– Cher, Madonna! – kiabáltam torkom szakadtából teljesen pánikba esve, amiért elvesztettem az unokatestvérem, Kate díjnyertes sziámi macskájának kölykei közül kettőt. Oké, igazából hármat, de Elvist már megtaláltam, és elzártam a testvérei mellé.

Tudtam, ha nem lesznek meg az elveszett kicsik, egyrészt örök életemben bűntudatot fogok érezni, másrészt ugyanennyi ideig fizethetem Kate-nek a cicák árát, ugyanis a macskáit aranyárban mérik.

– Cher! – visítottam megint, és nagy nehezen áttornáztam magam a szomszéd ház elburjánzott kertjébe.

Igazából nem az én hibám, hogy kiszöktek a cicák. Egyszerre négy gyerekre felügyelni nehéz munka, nem lehettem ott mindenhol. Ezért is nem láttam, amikor June kinyitotta Kate szobájának ajtaját szabadon engedve a macskákat. Csak akkor eszméltem rá, mit csinált, mikor Freddie a farkánál fogva emelte fel Ringót.

Beyoncé összesen öt kiscicát ellett, és Kate az összesnek ilyen idióta nevet adott, hiszen az anyjuk neve sem volt normálisabb. Tehát megmentettem Ringót, felkaptam Sonnyt, és visszazártam őket Kate szobájába. Ideges voltam, mert közben Kristy kiborított egy egész csomag mogyorós puffancsot a konyhakőre.

Mérlegelnem kellett a helyzetet. Vagy magára hagyom a négy gyereket, akik közül a legfiatalabb két éves, a legidősebb hat, és macskák keresésére indulok, vagy vállalom a kockázatát annak, hogy a gyerekekkel maradok, és a cicákat halálra gázolja egy felelőtlen autós.

Sóhajtva előkaptam egy csomag mazsolás sütit, amit sosem engedtem volna vacsora előtt fél órával, de most vészhelyzet volt.

– June – mondtam a hat éves, ám meglepően érett (kivéve, ha kiscicákat rejtő ajtók nyitogatásáról van szó) húgomnak –, te leszel most a főnök. – A kezébe nyomtam az édességet. – Ültesd le a gyerekeket, és oszd szét a sütit, jó? Megkeresem a macskákat.

Mivel ő is megijedt, amikor vázoltam, milyen borzalmak történhetnek három kölyökmacskával ebben a szörnyű világban, megszeppenten bólogatott, én pedig kirohantam a nyitott hátsó ajtón keresztül az udvarba.

Szépen rendezett udvar volt, apró homokozóval, gyermekmedencével a kicsiknek, és szürke léckerítéssel, ami a szomszéd házaktól határolta el a területet. Majdnem teljesen macskamentes övezet volt, de még idejében megláttam egy apró farkincát, a bal oldali ház felé vezető kerítésnél.

Közelebb robogva láttam, hogy Elvisre leltem rá, és azt is, hogy egy nagyon kicsi lyukon keresztül akar átbújni a szomszédba. Elkaptam, majd visszarohantam vele a házba, egyrészt, hogy biztonságba helyezzem, másrészt, hogy lecsekkoljam a kicsiket.

Meglepően megnyugtató látvány volt, ahogy Kristy, Gavin és Freddie sorban ültek a földön, June pedig egyenként a kezükbe nyomott egy-egy mazsolás sütit. Fohászkodtam, hogy a csomag kitartson még két macska megtalálásáig, és rohamtempóban, a macskák neveit ordítozva átmásztam a kerítésen.

A házban nem lakott senki, Mr. Peters márciusi halála óta, és mivel a rokonai Los Angelesben éltek, senki nem gondozta a kertjét és az udvart, ennek függvényében, szinte a térdemet verdeste a gaz.

– Madonna! Cher! – kiabáltam, miközben óvatosan lépkedtem, és lestem, hátha látom őket valamerre. A ház kísértetiesnek tűnt a sok gaz mögött. Az ablakok sötétek és piszkosak voltak, a verandán falevelek és régi újságok aszalódtak. Volt még egy rozsdás kerti garnitúra is.

– Cher! – kiáltottam fel megkönnyebbülten, mikor észrevettem az asztal alatt.

Odarohantam, és bemásztam érte az asztallap alá. Olyan cuki volt, hogy nem tudtam haragudni rá.

– Hol van Madonna, te rosszcsont? – kérdeztem, miközben igyekeztem kihátrálni az asztal alól. Persze nem gondoltam, hogy választ kapok, de mindig szerettem beszélni az állatokhoz.

– Nem ő az?

Szégyellem, de úgy felsikítottam, mintha valaki az életemre tört volna, ráadásul, ahogy felkaptam a fejem, csúnyán bevertem az asztalba. Nyögve vissza is roskadtam négykézlábra, majd hevesen dobogó szívvel előbújtam, hogy szembesüljek a riadalmam okozójával.

Egy fehér pólós srácra bámultam fel, aki bűntudatos arccal pislogott rám.

– Sajnálom, nem akartalak megijeszteni.

– Madonna – mondtam idiótán, és miközben felálltam, kitéptem a kezéből az utolsó kismacskát is, majd egybefogtam Cherrel, mint egy macskákból készült virágcsokrot. – Ez magánterület! – közöltem a sráccal mogorván, miközben lehátráltam a verandáról, és jobban megnéztem magamnak.

Magas volt, az nem kétséges, még az én 170 centimhez képest is, ráadásul iszonyúan jóképű, amitől rögtön eszembe jutott, én hogy nézhetek ki. Elég annyi, hogy egyberészes fürdőruhát viseltem, épp nem volt frissen borotvált a lábam – de hát ki tudhatta, hogy gyerekeken kívül másnak is kell majd mutogatnom a borostás lábaim? –, ráadásul a hajam béna copfba fogtam, és elég piszkos is volt, ugyanis aznap este készültem hajmosásra.

– Tudom – közölte velem a srác, és elvigyorodott. Azt hiszem rajtam nevetett. – Nyugi, nem vagyok betörő.

Nem nézett ki betörőnek. A cuccai márkásak voltak, az edzőcipője szuper, de alig tudtam levenni a szemem az arcáról. Még mindig hevesen dobogott a szívem az ijedtségtől, viszont most még jobban rákezdett – mint mindig, ha egy helyes sráccal beszélek. Volt benne valami ismerős. Elnéztem a telt ajkait, a zöld szemeit és az orrát, ami kicsit ferde volt, de csak a barnába hajló, ám határozottan vörös hajára pillantva mondtam ki, ami eszembe jutott.

– Mondták már, hogy hasonlítasz Alex Miltonra a *Jó reggelt, kölykök*ből? Elmehetnél a hasonmásának.

Felvonta a szemöldökét – amitől még jobban Alexnek tűnt, kivéve, hogy nem voltak azok a cuki szeplők az arcán –, és szélesebben vigyorgott. Most már biztos voltam benne, hogy rajtam nevet.

Rendben, annyira nem csodálkoztam rajta, elvégre épp kikotyogtam, hogy ismerem a *Jó reggelt, kölykök!* műsorát, ráadásul továbbra is olyan furán emeltem magam elé a cicákat, mintha eltakarhatnának engem, ami még három tucat kismacskával sem sikerülne.

– Igen – mondta végül. – Sokszor nézted a műsort?

Úgy éreztem, muszáj tudtára adnom, hogy nem vagyok ekkora lúzer – kivéve persze, hogy tényleg az vagyok –, így megráztam a fejem.

– Á, nem, de van három kistestvérem, és ők nézték minden reggel. Persze csak, amíg Alex volt benne, most már elég színvonalon aluli. Mármint már Alex idején is az volt, tudod, egy rakás balfékség meg idióta zenék…– elhalt a hangom.

Nem vagyok valami nagy hazudozásban, de azt mégsem mondhattam, hogy tizenkettőtől tizenhat és fél éves koromig minden reggel megnéztem 6:30-tól 7:30-ig és csak utána indultam el a suliba. Azt sem mondhattam, hogy tulajdonképpen szerettem Alexet a vörös hajával, és mindig együtt énekeltem vele a főcímdalt. Na, ez igazán ciki lenne.

– Utáltad? – kérdezte. Mielőtt válaszolhattam volna, egy barna hajú nő került elő a ház mögül, nyilván onnan, ahonnan a srác is jöhetett, mielőtt halálra rémisztett.

– Alex, kicsim, be tudtál menni? Ó, ki a kis barátnőd?

– Még nem próbáltam – pillantott hátra a srác, majd visszanézett rám. – Bemutatlak, ha elárulod a neved.

– A te neved is Alex? – kérdeztem értetlenül. – Hát, ez elég furcsa, mert…

Hirtelen, mintha kiszippantották volna a levegőt a környezetemből. Mr. Peters és én sokat beszélgettünk, mielőtt meghalt, párszor említette, hogy az unokájának, a kis Alexnek tévés ambíciói vannak, de sosem kérdeztem rá pontosan a dolgokra.

– Alex Milton – nyújtotta a kezét, pedig az enyéim a kiscicákkal voltak tele. – És te?

– Nekem haza kell mennem – hátráltam el előle rémülten.

Hiszen azért kiköpött Alex, mert ő az! Alex Milton, én pedig szemtől szembe balfékségnek neveztem a műsorát, amit több mint öt évig vezetett. Nem érdekelt, hogy hülyén viselkedem, ekkora égést nehezen viseltem el. Hátra sem nézve nekirohantam a kerítésnek, félig áthajolva rajta letettem a kismacskákat a fűbe, majd átvetettem saját magam is, aztán újra felkapva Madonnát meg Chert beszaladtam a házba, ahol Freddie már összezsírkrétázta a falat, Gavin pedig újra kiengedte a cicákat.

**

– Tényleg nem jössz? – kérdezte Kate legalább ezredszerre.

Két hét telt el azóta, hogy beégettem magam Alex Milton előtt, aki mint kiderült, odaköltözött az anyjával Kate-ék közvetlen szomszédságába, sőt mi több, szeptembertől a mi sulinkba fog járni. Kate szerint irtó jófej, amit nem is gondolt volna azután a béna műsor után, amit vezetett.

– Nem – hárítottam a strandra szóló invitálást. – Dolgoznom kell délután, aztán pedig ott a könyvklub meg a kutyasétáltatás.

– Ja, igen – hagyta rám. – Hogy festek?

Gyönyörű volt, de ezt tudta magáról. Vállig érő, koromfekete (festett) haja remekül kiemelte a mandulavágású, sötétzöld macskaszemeit, amit anyai ágról örökölt. Tíz centivel volt alacsonyabb nálam, és mindig is olyan vékony volt, hogy kétszer belefért volna a bőrömbe. Sokszor irigykedtem rá annak ellenére, hogy egyszerre voltunk unokatestvérek és legjobb barátnők. A strandra készülve csak egy apró szoknyát viselt a narancssárga fürdőruhájához, ami felfedte a barnára sült, hosszú combjait, annyira, hogy a pasija, és nem mellesleg a másik legjobb barátom, Josh le sem tudta venni róla a szemét.

– Gyönyörű vagy, mint mindig – mondta neki, és úgy csinált, mintha megcsókolná a lába nyomán a földet. Ő volt a leghelyesebb fiú a környéken – ha nem számítjuk Alex Miltont –, így mindenki számára természetesnek tűnt, hogy Kate-tel jár együtt.

Kate fintorgott, és teljesen figyelmen kívül hagyta Josh-t, ahogy nagyjából mindig. Sosem értettem, hogy képes ennyire hidegen viselkedni egy sráccal, aki ennyire imádja, és akivel már több mint két éve együtt jár. Habár, lehet, hogy Kate csak elrejti az igazi érzéseit, sosem lehet tudni.

– Jól – mondtam én is, ugyanis képes volt napokra megsértődni, ha az ember nem hangsúlyozta eléggé az adottságait. Azt hiszem, mindig is egy hisztis liba volt, de szerettem, mivel tudott jófej is lenni. – Ez a narancssárga nagyon szépen kiemeli a szemed.

– Ugye? – igazgatta az alma méretű cicijeit a narancsszín bikinifelsőben. Josh merően bámulta, és én nem tehettem róla, nekem is muszáj volt. Bár nem élveztem a látványt, sokkal inkább lesújtott, mivel a sajátjaimmal hasonlítottam össze őket. – Attól még eljöhetnél. Mármint még csak délelőtt van, dolgoznod meg délután kell. Látnod kellene Alexet a hullámokon. Fantasztikus.

– Hé! – morgott Josh. – Én sokkal…

– Tudjuk – hallgattatta el Kate. – Te sokkal jobb vagy mindenben, blabla… Akkor, ha nem jössz, Claire, mi indulunk.

– Igen, menjetek csak – bólogattam.

– Kérdezett rólad, Süti – súgta oda nekem Josh, talán, hogy Kate ne hallja meg.

– Ki? – kérdeztem közelebb hajolva hozzá.

– Az az Alex – magyarázta, mire az arcom megint égni kezdett attól a zavaró emléktől. – Kérdezte, hogy ki vagy – játékosan a karomba bokszolt, ami kicsit fájt, de úgy tettem, mintha semmiség lenne. – Talán tetszel neki!

Jót nevetett ezen, mintha csak vicc lenne az egész, aztán rájöttem, az is. Josh még mindig tizenkét éves kislányként kezelt engem, akitől folyton el tudta könyörögni a csokis sütijét meg a gyümölcslevét.

Az egész barátságunk öt éves korunkban kezdődött, amikor a bátyám, Louie, aki akkor már iskolás volt, csúfolni kezdte Josh-t. Kövér, hisztis kisfiú volt, akit amúgy is sokan csúfoltak, így akkora már megvolt a gyakorlata abban, hogy tegye, amit a kicsúfolt gyerekek nagy része tenni szokott. Krokodilkönnyekkel az arcán ordított, hogy ő nem síró-picsogó, és nem hájpacni, de ez nem hatotta meg Louie-t. Nem úgy engem, én mindig is a könnyen meghatódó emberek közé tartoztam, így a szárnyaim alá vettem Josh-t.

Én az a kövér kislány voltam, akit sosem csúfoltak, legalábbis szemtől szemben, ugyanis engem egyedül Louie nevezhetett dagadtnak, akárki más megpróbálta, a bátyám tett róla, hogy megemlegesse, így tizenéves koromig nem is nagyon realizálódott bennem, milyen hátrányokkal jár, ha az ember azt eszi, amit szeret, nem pedig azt, ami egészséges és alacsony kalóriatartalmú egyaránt.

Kábé tizenhárom éves voltam, amikor a pattanásos Josh hirtelen nőni kezdett, elvesztve a bébiháját, hogy közel fél év leforgása alatt az a szexis, szőke félisten legyen belőle, aki után megfordulnak a csajok. Sokáig nem láttam másnak, de amikor Kate és ő először megcsókolták egymást, rájöttem, milyen vak voltam. Josh gyönyörű lett, mint Kate, így egyedül én maradtam meg középszerűnek, és nem szépítem, kövérnek.

Persze most már lefogytam, száműztem az életemből mindent, amit enni szerettem, minden szabad időmet mozgással töltöm, de sosem leszek vékony, mint Kate. Nem elhatározás kérdése volt ez, egyszerű genetika, amit mindig is utáltam, és bár most már lemehettem volna a strandra, ha akarok, nem tettem, hiszen ott volt Alex Milton.

Igazából tudtam, hogy valamikor tényleg a szeme elé kell majd kerülnöm, de ő volt *Alex Milton*, akinek a képe a szekrényemre volt ragasztva, amikor még nem tartottam cikinek az ilyesmit, és ő volt az, akinek azt mondtam a műsorára, hogy balfékség, ezért igyekeztem minél távolabbra tolni ezt a szembesítést. Jobb lesz így. Legalábbis így gondoltam. Még volt több mint egy hét sulikezdésig, és arra számítottam, hogy lassan, de biztosan feledésbe merül ez a bizonyos téma. Nos, tévedtem.

A szüleim nagyapa éttermében találkoztak először. Apa volt ott a szakács, anya pedig frissen végzett cukrászlány, aki jobb híján állást kapott az étterem másik oldalán lévő apró fagyizóban, ami szintén nagyapáé volt. Apa szerint anya az első pillanatban belezúgott, anya viszont állítja, hogy apa lett szerelmes belé, szóval ezt nem tudom biztosan, de a lényeg annyi, hogy összeházasodtak, és nagyapa sajnálatos módon nagyon hamar bekövetkező halála után, ők örökölték a placcot, amiből megszületett a város legjobb helye, a Mennyei Ízek.

A Mennyei Ízek étterem és cukrászda egyben, mégis két különböző vendéglátóegység. Városunk közepén, mindenki által könnyen megközelíthetően helyezkedik el, egy hatalmas parkolóval körülvett lapos épület.

Ha északi oldalról közelítjük meg, a Mennyei Ízek Éttermet találjuk meg. A bejárat felett hívogatóan díszeleg az elegáns betűs felirat, becsábítva a vendégeket, az aranyszegélyes, hófehér abroszok alá rejtett asztalok labirintusába, ahol minden úgy néz ki, mintha maga az angol királynő is – persze a romantikusabb hangulataiban – nálunk enne. Az ablakok nem túl nagyok, bézs színű, vastag sötétítőfüggönyökkel, amik természetesen csak dekoráció céljából lógnak ott, hiszen az éttermet nem kell sötétíteni. Hangulatos vajszínű lámpák, és a falakra szerelt gyertyatartókban égő gyertyák adják a romantikus fényt, amelyben kellemesen csillognak a megterített asztalokon elhelyezett boros- és vizespoharak, a rengeteg tükörfényes evőeszköz. A falak is gyöngyház árnyalatban fehérlenek, de mégsem túl sok a világos szín, ugyanis a padló csokibarna márványból készült, és a székek hasonló színű, puha bőrrel bevont, egyedien szögletes ülőalkalmatosságok. Anya saját maga tervezte őket pár éve, nehezményezve a silány szék-kínálatot. A bársonyba burkolt étlapok sötétbordóak, ahogy a sötétítőfüggönyöket összefogó karikák is, amik bár apró részei az étterem egészének, megadják azt a tökéletességet, amihez kétség sem fér. A Mennyei Ízek a leggyönyörűbb étterem az egész városban.

Ha délről közelítünk, nyoma sincs ennek az eleganciának. A Mennyei Ízek Cukrászda vidám kirakatai már messziről megragadják az ember fantáziáját, az üvegvitrinekben tarkálló viaszsütemények – melyek teljesen úgy néznek ki, mintha igaziak lennének, de én tudom, hogy

viaszból vannak, hogy ne kelljen minden nap kirakatot rendezni –, a kellemes, szemet nem bántó, mégis élénk, sárga, fehér kockák, amik keretként vannak felfestve a kirakatüvegekre, mind azt hangsúlyozzák, hogy muszáj betérned ide. Amint beléptél, nincs visszaút. Színes cukorkákkal teli félgömbök vannak felakasztva a falra, olyan hatást keltve, mintha a gömbök másik fele a falba lenne süllyesztve, de ezt az emberek többsége csak akkor értékeli, ha sikerül levenniük a szemüket az öt méter hosszú, hűtőpultról, melynek üvege mögött az igazi sütemények kínálják magukat. Ha beszerezted a sütidet, választhatsz a kerek asztalok közül, és helyet foglalhatsz az egyik sárga széken, látnivalóból ekkor sem lesz hiány. Minden falon ínycsiklandozó képi bizonyítékok igazolják az anya által elnyert díjakat, vagy épp emléket állítanak azoknak a tortacsodáknak, amikkel ugyan nem nyert, de megőrzésre méltóak voltak. Két sarokban is alacsony, színes játékasztal áll, aprócska székekkel, hogy a kicsik is kényelmesen sütizhessenek, külön asztalnál, ha épp ahhoz van kedvük.

A cukrászda és az étterem az a hely, ahol a fél életemet töltöttem, egy második otthon, ha úgy tetszik, ami eltart egy héttagú családot, és ami már nem hoz annyit a konyhára, mint kellene. A szüleim büszkeségére, a Mennyei Ízekre egyik napról a másikra nehéz idők jöttek. Valamiért nem ment olyan jól, mint korábban, holott az étterem ugyanolyan népszerű volt, és az egész város a cukrászdánkban rendelte a születésnapi tortákat. Sosem ástam bele magam a miértekbe, csak azt tudtam, hogy egy ideig szorosabbra húztuk a nadrágszíjat, és Louie, April meg én kötelező jelleggel műszakot vállaltunk a nyárra.

A huszonegy éves Louie remek pincér volt (ha épp odatette magát, és nem lustálkodta el az idejét), a tizenkét éves April a konyhában jeleskedett, mint kelletlen kukta, én pedig csak ingáztam ide-oda, és csináltam, amit épp kellett, mint azon a délután is.

Beálltam a pult mögé a cukrászdában, és próbáltam angyali mosollyal kiszolgálni a vendégeket, akik többnyire az ismerőseim voltak. Srácok a suliból, ismerős ismeretlen arcok, akik között felnőttem. Néhányukkal váltottam is pár szót, mások kedvesen biccentettek. Sosem tudtam, kitől mire számítsak.

Már majdnem végeztem aznapra, amikor nyílt az ajtó, csilingelt a vendég érkezését jelző csengő, és Kate lépett be a nyomában Alex Miltonnal. Az első dolog, amit tenni akartam az volt, hogy lebukom a pult alá, majd kúszva elmenekülök a konyhába, de Alex Milton pillantása rám – nem a cukorral töltött üveggömbökre, véletlenül sem a süteményekre, rögtön rám –, tévedt, mozdulatlan bénaságba kényszerítve engem. Ami tök nevetséges, de még mindig emlékeztem rá, hogy mit mondtam neki a műsoráról.

– Szia! – sétált oda a pulthoz, hogy laza mozdulattal nekidőljön. Még mindig nem a cukrász remekeket bámulta, hanem engem.

– Mit adhatok? – kérdeztem köszönés nélkül, ami elég bunkónak hatott, de örültem, ha meg tudok szólalni. Hiszen ez mégis Alex Milton!

Rám mosolygott, és előrébb hajolt a pult fölött. El kell, hogy mondjam a *Jó reggelt, kölykök!*-ben mindig elég gyerekes cuccok voltak rajta, és a szeplői miatt nem is látszott ennyire jó pasinak, mint most, a kicsit nedvesen az alakjára tapadó ingben – hiszen a strandról jött –, és a kicsit még sötét tengeráztatta frizurájával, ami most egészen barnának tűnt. A lényeg, hogy elég dögös volt ahhoz, hogy ha felém hajol, hihetetlenül ideges legyek.

– Mit ajánlasz?

– Csokihabos csokis csodát – vágtam rá egyből. Ez olyan reflexdolog lehetett, ugyanis mindenkinek ezt ajánlom, hiszen ez a Mennyei Ízek különlegessége. Ilyet sehol a világon nem készítenek, az én

anyukám találta ki, és a receptjét féltve őrzött titokként rejtegeti az agyában. Még csak le sem írta sehová. Amikor Csokihabos csokis csodát süt, mindenkinek tilos a konyhába menni. Szerintem még apa sem tudja pontosan, hogyan kell csinálni.

– De az *annyira* hizlal! – nyavalygott Kate, és befurakodott Alex mellé a pulthoz.

– Neked nem muszáj azt enned – jegyeztem meg epésen.

Mit tud Kate a hízásról? Hiszen mikor összevesztek Josh-sal, és egy hétig tömött magába mindenféle zsíros meg cukros kaját, egy grammot sem hízott, míg nekem elég a kelleténél tovább bámulni egy mignont már nem is sikerül begombolnom a nadrágomat.

– Szívem, ha kicsi pocakot növesztenél, én akkor is szeretnélek. – Josh hátulról ölelte át Kate-et, és belecsókolt a nyakába. Annyira lefoglalt Alex Milton bámulása, hogy nem is tűnt fel Josh érkezése.

Ahogy az már lenni szokott Kate felhúzta magát a kedveskedő mondaton.

– Pocakot? Szerinted nekem pocakom van? – sivította, felhívva a fél vendégsereg figyelmét a jelenlétükre.

– Dehogyis – hebegte Josh holtra vált arccal.

Megértettem őt, hiszen a híres Kate-féle hiszti következett. Kate egészen felfújta magát, és csengő hangon kérte ki magának Josh „degradáló” viselkedését. Szerintem nem tudta, mit jelent a szó, csak azért hangoztatta, mert okosabbnak akart tűnni, mint amilyen. Általában itt szoktam közbelépni, mint afféle emberi villámhárító. Jellemző rám, hogy a barátaim legtöbb problémáját, legyen az a családjukkal, vagy a szerelmi életükkel kapcsolatos, én oldom meg. Én tisztáztam a helyzetet Kate és Josh között akárhányszor csak összevesztek, és én voltam a felelős ajándékbeszerzőjük, vagy programtervezőjük is, hiszen mindig tudtam, mire van szükségük. Gondolkodtam, mivel nyugtathatnám le gyorsan a barátnőm, mielőtt kikaparja Josh szemét, de nem jutottam sokra, ugyanis Alex Milton jelenléte még mindig eléggé lekötötte a figyelmem.

– Azt hiszem, kérek egyet, Süti.

Kis híján hátrahőköltem, ugyanis ez volt a gyenge pontja az egész életemnek. Ez az idióta, valóban degradáló becenév, ami végigkísérte az egész életemet, és amit a legjobban utáltam. És Alex Milton így nevezett!

– Ne mondd ezt még egyszer! – Nem érdekelt, mennyire vagyok bunkó, csak soha többet nem akartam hallani. – A nevem, Claire!

Azzal elfordultam, és hosszasan tányérra raktam egy Csokihabos csokis csodát, reménykedve benne, hogy Alex Milton eltűnik, mire visszafordulok, de még mindig ott állt, ahol hagytam. Sőt, még Kate és Josh is ott veszekedtek.

– Jó étvágyat! – tettem le Alex Milton elé a süteményt, majd a tányér szélére raktam egy apró savanyúcukorkát, és egy szalvétába csavart fényes desszertvillát.

– Köszönöm, mennyivel…

– *Aki még soha nem evett Csokihabos csokis csodát, az nem tudja, miről maradt le eddig, ezért – mivel bízunk benne, hogy a kedves vendég visszatér egy újabbért – az első Csokihabos csokis csoda a Mennyei Ízek ajándéka* – daráltam le a betanult szöveget. Teljesen idiótának tűnhettem, Alex Milton

ki is nevetett.

– Ez nagyon kedves dolog. Csodásan néz ki! – Azonban még mindig nem a süteményt nézte, hanem engem.

– Miért nézel így? – csúszott ki a számon, és önkéntelenül is szoros copfomhoz nyúltam, amit még idióta kuktasapka is fedett. Ja, persze, el is felejtettem, milyen hülyén nézek ki benne, nem is beszélve a Mennyei Ízek logós kötényről, ami a nyakamban lógott ugyan, de nem kötöttem meg hátul a derekamon.

– Csinos vagy – közölte velem bizalmasan, mintha egy titokról mesélne. – Hogy kellene néznem rád?

Zavarba jöttem, mert nem voltam csinos. Alapjáratban átlagos vagyok, olyasvalaki, akire nem figyelnek fel a pasik – főleg nem az Alex félék –, és csinos talán csak akkor, ha nagyon megerőltetem magam a sminkkel, frizurával, hájleszorító gumis bugyival, és persze, amikor Kate nincs jelen, hogy láthatatlanná tegyen a természetes szépségével. Nem mintha komplexusaim lennének, csak tudtam, amit tudtam. Nincs olyan pasi a világon, aki egy kipirult, kuktasapkás lányt csinosnak találna, tehát nem mondott igazat.

Mire idáig értem a gondolataimban, Alex arcán megjelent egy lusta vigyor, mint aki azt várja, mikor nevetem el magam. Nem nevettem, elléptem a pulttól, és elindultam egy zsírszegény, joghurtos szeletért, amit a Kate féle fogyókúrázó lányok megengednek maguknak, de nem bírtam magamban tartani, metszően Alexre csattantam.

– Ez egyáltalán nem volt vicces!

Nem, egyáltalán nem volt az, főleg, hogy akkor még nem tudtam, a kalandjaim Alexszel még éppen csak elkezdődtek.

Süti nem akar műtétet

Az első évad elsöprő sikere után, alig pár hete elindult a Pretty 12 című valóságshow második szériája. A játék csupán egyetlen szabálya módosult, a korábbi tizennyolcas korhatárt tizenhatosra csökkentették, a nézők nem titkolt felháborodására.

„Rengetegen írtak nekem, nehezményezve a korhatár lecsökkentését” – meséli Jeremy Goodman, aki szívesen vállalta az újabb évad vezetését. –„Egy tizenhat éves lány vagy fiú teste még változóban van, nem lenne szabad plasztikai műtétekkel megzavarni a fejlődő szervezetüket.”

A probléma a tizenkét játékosból, csak a tizenhét éves Sütit érintené, ám a tinilány már az első alkalommal kijelentette, hogy eszében sincs műtéteknek alávetnie magát, ezzel jóformán kikezdve a valóságshow alapjait.

„Tudom, hogy furcsa, és hogy sokan meg fogják kérdezni, miért nem akarok, műtéteket, amikor a játék célja nyilván az, hogy a lehető leglátványosabb hatást érjük el az átalakulásunkkal – válaszolt Süti Jerry ezirányú kérdéseire –, de úgy vélem, képes vagyok győzni akkor is, ha teljesen természetes maradok. Utánaolvastam mielőtt idejöttem, és sehol egyetlen szabályt sem találtam, ami kimondja, hogy kötelező megműttetnem magam. Annyi más lehetőségem van, nem hiszem, hogy mindenre a plasztikai műtét lenne a megoldás.”

Süti mindezidáig hű maradt a kijelentéséhez, és míg a játékostársai az orrplasztikából vagy zsírleszívásból lábadoznak, kipróbált, ám lassabb módszerekkel kísérletezik.

2. fejezet (A Pretty 12 után)

Még sosem utaztam első osztályon, de megállapítottam, hogy meglehetősen kellemetlen, ha az ember épp előző nap, egy élő műsorban nyert egymillió dollárt, és az idegenek felismerik, annak ellenére, hogy napszemüveget meg egy helyes sapkát visel, amiről azt hitte, elég lesz a kíváncsiskodók ellen.

Folyton rám pislogtak, többen pedig nem átallottak megkérdezni, hogy én vagyok-e Süti.

– Nem, én Claire vagyok – feleltem az első kosztümös nőcinek, de anya rám szólt, így muszáj volt bólintanom egyet.

Erre meg autogramot kért. Tőlem! Sóhajtva elvettem azt a női magazint, amiben volt egy cikk rólam, és szignóztam egy nagy C betűt a fotómra. Ettől a nő boldog lett, aztán máris három másik lépett a helyére. Végül két, kedvesnek tűnő légiutas-kísérő lekoptatta rólam a nem kívánt alakokat, mondván, mindenkinek a helyén kell maradnia, de az egyikük visszajött egy utolsó aláírásért.

Zavart ez a hatalmas figyelem irányomban, ráadásul a szüleim is úgy néztek rám, mint egy ufóra. Egyedül a kisebbek, Gavin és June voltak lelkesek, nagyban magyarázták, miről maradtam le az elmúlt négy hónapban. April nem beszélt. Mogorva arccal hallgatta az iPodját, és csak néha pillantott rám a kiskamaszokra jellemző gonosz nézéssel. Louie nem volt velünk, ugyanis odaadtam neki a nyereményautóm kulcsát, ő pedig eldöntötte, hogy nyomban haza is vezeti, mert hátra mégsem hagyhatjuk.

A kicsiken kívül még ő viselkedett normálisan velem, anyáék rám nézni is féltek.

– És most ki vigyáz a többiekre? – kérdeztem meg a házikedvenceink népes csoportjára célozva.

– Ó, Larry megígérte, hogy rájuk néz – felelte anya.

Valahogy másképp beszélt velem. Nem úgy, mint egy családtaggal hanem, mint egy kedves vendéggel a Mennyei Ízekből (aminek a pincérje volt Larry).

Nem értettem, miért nem Josh vagy Kate vigyáz a drágáimra, hiszen ez amolyan kimondatlan, de igaz dolog volt. Ha valamelyikünkkel történik valami, akkor a másikunk vigyáz mindenre. Ráadásul Josh megígérte, hogy a családomon felül is ügyel rájuk.

– Hogy van Kate és Josh? – Egy picit bántott, hogy nem jöttek el, de talán nem volt pénzük a jegyekre.

– Jól vannak – mosolygott rám apa. – Mindketten csókoltatnak.

– Értem – mondtam csalódottan.

Apáról lerítt, hogy kamuzik, és fogalma sincs róla, mi van velük. Szívesen felhívtam volna őket most rögtön, de amíg a *Pretty 12* villájában voltam, elfelejtettem a mobilszámukat. Meg telefon sem volt nálam. Szégyelltem magam, amiért elfeledkeztem a legjobb barátaim számáról, de volt egy idióta játék a villában, ahol a lehető legtöbb számot kellett megjegyezni röpke három óra alatt, és abban annyira túlhajtottam magam, hogy tökre elfelejtettem mindenféle számkombinációt. Még az iskolai szekrényem kódja is csak azért rémlett, mert a születésnapom dátuma az.

Ráadásul az eltelt időben, mintha a szüleimmel való beszélgetés gyakorlatából is kiestem volna. Gondoltam, majd visszarázódom, ha elmúlik ez a fáradtság, amit éreztem, annak ellenére is, hogy vagy hat órát aludtam. Lehunytam a szemem, és szinte azonnal elaludtam.

Arra ébredtem, hogy apa finoman megráz, mondván, nemsokára landolunk. Annyira vágytam már a saját ágyamra, hogy el is álmodoztam rajta, milyen lesz bezuhanni, magamhoz ölelni a kedvenceimet, és végigaludni a hétvégét, mielőtt újra suliba megyek.

Az egészről le kellett tennem, ugyanis újságírók vártak rám a repülőtéren, sőt néhány a mi repülőnkkel érkezett. Közvetlenül mellettem kapták fel a csomagjukat, előszedték a fényképezőgépeiket, és ott helyben a szemembe vakuztak. El tudtam képzelni, milyen képek sikeredtek, hiszen szinte nem is volt rajtam smink és a hajam is széttúrt szénakazalra hasonlított. Legalábbis addig, amíg elő nem bányásztam a kalapomat meg a napszemüvegemet, hogy némiképp e lrejtsem magam. Próbáltam nem figyelni a rengeteg idióta kérdésre:

– Igaz, hogy felajánlottak neked egy szerepet a *Széttört szívek Gimnázium*ban?

– Süti, tényleg feketére festeted a hajad?

– Hol bulizol ma este?

– Igaz, hogy szakítottál Prince-szel?

– Mikor lesz az első randitok idekint?

Amióta kiléptem a *Pretty 12* stúdiójából, egyszer sem gondoltam Prince-re, de most, miközben apa a karomat markolva átvezetett a tömegen, a többiek meg követtek minket, belegondoltam abba, hogyan tovább. A dolog Prince és köztem bonyolultabb volt, mint számítottam rá. Összesen, amit akartam, az egy könnyed románc kettőnk között a kamerák előtt kijátszva a *szerelmesek, akik egymás ellen harcolnak* kártyát, de elég rosszul sült el, ugyanis Prince belém esett.

Langaléta, sovány, pattanásos képű srácként került a játékba, akinek kiállt az első két foga, és akkora orra volt, hogy három is kitellett volna belőle, de miután megműtötték, leégették az arcbőrét, elvégeztek rajta némi fogászati beavatkozást, és egy lézeres szemműtétet, jó pasi lett belőle.

Nem volt olyan nagy ügy, hiszen erről szólt a játék. Tizenkét ronda embert beválasztottak a villába, ahol lassan, fájdalmas beavatkozások (ez nem volt mindenkinek), és hónapokig tartó önsanyargatás után „szépek” lettek, majd megmérkőztek egymással. Az első hónapban végeztek el minden nagyobb beavatkozást, elkészültek a riportfilmjeink szomorú és szánalmas történetekkel arról, milyen üres az életünk a sokak által vágyott szépség hiányában. Az enyém is arról szólt. Megemlítettem egy titokzatos szerelmi csalódásom, és ez megremegtette a közönség szívét. Nem nagyon hírészteltem, hogy az igazi indokom, amiért jelentkeztem, nem az volt, hogy szép legyek hanem, hogy megnyerjem a játékot. Szükségem volt arra az egy millió dollárra, hogy megmentsem a Mennyei Ízeket.

Nem hittem, hogy ennyire túlbonyolítom a helyzetem, Prince valós szerelmi vallomása, és a tény, hogy amikor csak hatan maradtunk a villában, és minket jelöltek a kiszavazásra, ő egyszerűen kilépett a játékból, mondván nem akar azzal az emberrel versenyezni, akit tiszta szívéből szeret… Még most sem hittem el, hogy ezt megtette. Amikor bent voltunk, és néhány csók után mondogatta, hogy szeret, sosem hittem neki, de azon a kiszavazáson, rájöttem, hogy az ő részéről ez nagyon is komoly. Ráadásul most abban a hitben van, hogy együtt járunk, és én nem tudtam megcáfolni, mert elvileg így volt (még előző nap is hagytam, hogy a kamerák előtt lesmacizzon, meg szerelmet valljon).

Bezsúfolódtunk a családi járgányba. Gavinnel az ölemben vidáman nézelődtem, változott-e valami – a családom viselkedésén kívül –, amióta elmentem. Apa vezetett, de anya folyton rám pislogott a tükörből.

– Mi az? – kérdeztem végül mosolyogva.

– Annyira más vagy, Claire – rázta a fejét hitetlenkedve.

– Csak némi hajfesték, meg mínusz nyolc kiló – feleltem. – Gondoltad volna, hogy valaha ilyen vékony leszek?

April felhorkant, de nem mondott semmit.

– Már akkor is vékony voltál, amikor jelentkeztél a játékra – mondta apa. – Most az összes bordád kilátszik.

– Dehogyis. Most olyan az alakom, mint Kate-nek. – Jó, ez nem igaz, Kate még mindig egy mérettel kisebbet hord, de nekem ehhez a csontjaim kellene összezsugoríttatnom.

Mindig is ezt akartam elérni, végre nincsenek rajtam zsírpárnák, és bár azt hittem, nagyobb boldogsággal tölt majd el a dolog, azért elégedett voltam magammal.

– Kicsim, azért van itt valami – sóhajtotta anya. – Tényleg semmit nem műtöttek meg rajtad? Az orrod olyan másnak tűnik.

Az orromhoz kaptam a kezem, és belenéztem a tükörbe. Olyannak tűnt, mint máskor.

– Dehogyis – mondtam megint. – Nem is műthettek volna meg az engedélyetek nélkül. Rajtam minden eredeti.

April újból felhorkant, mire oldalba böktem a kis mocskot. Kiállhatatlanabb, mint valaha.

– Most mit izélsz, tényleg!

– És mi van a tetkóval? – kérdezte vadul fintorogva.

– Hát, az… igazi – pislogtam anyára és apára. – De nyertem vele egy ötezer dolláros ruhavásárlási utalványt. Muszáj volt megcsináltatni. Ugye nem haragszotok nagyon?

– Megnézhetem? – kuncsorgott June. – Napocska, ugye?

– Nem fájt nagyon? – kérdezte anya. Nem haragudott, így megkönnyebbülten megráztam a fejem – holott nagyon fájt –, és biccentettem June-nak. – Otthon megmutatom.

Újabb hallgatásba merültünk. Gavin és June olyan volt, mint régen, sőt bizonyos szempontból April is, de éreztem azt a néma valamit, ami közénk állt. Elhatároztam, hogy ki is fogom kérdezni őket, amint hazaérünk.

Otthon. Éreztem az izgatottság forró lángját a gyomromban, ami rögtön ki is hunyt, amint befordultunk az utcánkba, és megláttam a házunk előtt posztoló tömeget.

Apa elfojtott szitkokat mormolt, anya a kezét kezdte tördelni, én pedig szégyellni kezdtem magam, hogy miattam van az egész. Többen táblákat szorongattak *Isten hozott itthon, Süti!* vagy *Gratulálunk a* Pretty 12 *nyertesének* feliratokkal. Nem tudom, mi volt az ijesztőbb. A tény, hogy az emberek egyik

felét nem is ismertem, vagy az, hogy a másikat igen.

Amikor nagy nehezen megálltunk az út szélén, azonnal körbevették a kocsit, villogtatták a vakuikat, és kiabáltak nekem. Gavin annyira megijedt, hogy ordítva bömbölni kezdett.

– Elterelem a figyelmüket, amíg bementek – mondtam végül nem tudva mit kezdeni a helyzettel.

Ki ez a sok őrült? És mi a fenét akarnak még tőlem?

– Nem! – szólt rám apa. – Bemegyünk mind, aztán hívjuk a rendőrséget. Ők majd lerendezik az ügyet.

Rám nézett, de olyan pillantással, amitől úgy éreztem, haragszik rám, aztán kiszálltunk, és megkezdődött a tortúrám.

**

Este volt, jóval elmúlt éjfél. Sírásra görbült szájjal üldögéltem az ágyam előtt egy ollóval és egy kutyakefével felszerelkezve, épp Collie bundáját igyekeztem rendbe tenni.

Ő volt az első kutyám, már tíz éves elmúlt, és ahogy a neve is mutatja, leginkább egy border collie-ra hasonlít, de természetesen kevert vérű eb. Egy kicsit ebből, egy kicsi abból, és egy jó rész valami collie-ból. A szőre rendszeres ápolást igényel, napi fésülést, néha egy kis megnyirbálást itt-ott. April és Louie nem csinálták meg.

Négy hónapnyi távollét, és szegény Collie úgy nézett ki, mint egy óriási hajcsomó. A hasán annyira összegubancolódott a szőr, hogy azon már a kefe nem segített, ollóval kellett kivágnom a csomókat, és az összeaszott bogáncsokat, amik ki tudja, mióta szúrták a hasának puha, rózsaszín bőrét. Meg tudtam volna fojtani Aprilt, amikor megláttam, mit tettek a kutyámmal, de ő csak vállat vont, és felment a szobájába.

A másik kutyám, Penny jobb állapotban volt, de ő is csak azért, mert rövid szőrű, farkaskutya féle, és nem kellett annyit szöszmötölni vele, mint Collie-val. Pennyvel kezdtem a kozmetikát, megfürdettem, levágtam a körmeit, és kitisztítottam a fülét. Most tisztán és illatosan feküdt az ágyamon. Mélyen aludt, de a két mancsát a hátamnak támasztotta. Örült, hogy hazaértem, pedig ő nem csak az én kutyám, mint Collie. Penny kijön mindenkivel a családban, míg Collie-nak egyedül én vagyok a gazdája.

A macskáim, Ízisz és Ozirisz szerencsére nem szenvedtek semmilyen károkat, bár mindketten kövérek voltak a nem megfelelő táplálástól.

A legdühítőbb Spike sorsa. Anya és apa odaadták őt Alexnek. Nem csupán megőrzésre (ami szintén nem lett volna jó ötlet), hanem örökbe adták neki az én megkérdezésem nélkül. Igaz, hogy gazdát kerestem az akkor még csak két hónapos kölyöknek, de a szüleimnek nem volt joguk odaadni őt Alexnek. Ráadásul most már az sem igaz, hogy nem tudjuk eltartani. Egy millió dollárt nyertem, akár két tucat kutyát is tarthattam volna, ha akarok. Reggel első dolgom lesz visszaszerezni Spike-ot Alextől. Úgyis terveztem egy látogatást Kate-ékhez, így összeköthetem a kellemest a kellemetlennel. Azt terveztem, reggeli interjúm után rögtön indulok.

A másik okom a dühöngésre, és a sírni akarásra a városi – és talán országos – szennylapokban megjelenő hazugságok voltak, amik mind arról szóltak, hogyan kényszerítettek bele a szüleim a *Pretty 12*–ben való részvételbe. Alighogy kiszálltam a kocsiból, a helyi hírek riportere az arcomba nyomott egy mikrofont, intett a kamerás pasinak, hogy vegyen, és miközben vakuk tucatjai fagyasztották az arcomra az alaposan kitanult, bájos mosolyom, megkérdezte:

– Süti, igaz, hogy a szüleid kényszerítettek rá, hogy jelentkezz a játékra?

– Dehogyis – nevettem el magam jól játszva Süti, az újdonsült milliomos szerepét.

El akartam fordulni, hogy valahogy átmanőverezzem magam a tömegen, és eltűnjek odabent a házban, de a nő vérszemet kapott, és hadarva kérdezgetni kezdett.

– Akkor nem igaz, hogy a családi vállalkozás érdekében csináltad? Nem titok, hogy a Mennyei Ízek a csőd szélén áll, több adósság is terheli. Nem ezért kellett benevezned a játékba? A szüleid bizonyára nagy nyomást gyakoroltak rád, meggyőztek arról, hogy…

– Nem, nem így volt! – vágtam rá, és tényleg próbáltam haladni valamerre, de egyszerűen mindenhol ott voltak, főleg az a nő. – A Mennyei Ízekkel minden a legnagyobb rendben van.